

Never stop believing

Ik was amper 11 toen ik begon te diëten omdat ik op school gepest werd. Het begon heel onschuldig maar al snel begon ik mezelf hierin te verliezen. Mijn leven werd sindsdien een opeenstapeling van gebeurtenissen waardoor ik het bezig zijn met eten en gewicht als controlemiddel begon te zien. Rond mijn 15e werd er pas echt de diagnose anorexia gesteld.

Ik werd opgenomen op de afdeling eetstoornissen (Ter Berken) maar na enkele weken wist ik mijn ouders te overhalen dat het nu thuis ook wel zou lukken en dat ik gewoon naar school wilde. Dus vertrok ik naar huis maar nog geen half jaar later stond ik er weer, maar opnieuw vertrok ik na enkele weken. Zo ging mijn leven met ups en down verder maar bleef ik wel in de greep van de anorexia.

Op mijn 18e kwam ik opnieuw terecht op de afdeling van de PK Alexianen Tienen en deze keer bleef ik zo'n 4 maanden. Mijn gewicht steeg wat en ik voelde me beter. Omdat ik graag een nieuwe start wilde maken en gaan verder studeren, brak ik ook deze opname zelf af. Alles liep de eerste maanden goed, ik maakte nieuwe vrienden en deed de opleiding heel graag. Maar stilaan nam het perfectionisme en de faalangst de bovenhand en ging ik me weer focussen op eten. Zo moest ik net voor het einde van het 2e jaar mijn studie staken. Ik voelde me zo gefaald en was te trots om weer in opname te gaan. Stilaan daalde mijn gewicht dan ook nog meer tot ik een paar jaar later voelde dat ik het niet zou redden: mijn leven bestond uit bewegen van mijn bed naar de zetel en terug. Gewoon omdat ik te zwak was om meer te kunnen doen.

Ik was ook vreselijk depressief want ik was ondertussen 25 en had niks, geen job, geen vriend, geen vrienden. Ik wilde zo niet verder, maar hoe groot de wil ook was, ik zat muurvast in het web van de anorexia. Dus ging alles zo verder tot ik op een dag in een hypoglycemische coma werd gevonden. Ik ben door het oog van de naald gekropen en dacht: 'Dit is een teken'. Ik heb een goede beschermengel gehad maar besepte ook dat ik deze kans geen tweede keer zou krijgen. Dus ging alles even beter.

Ik ging toen naar een andere kliniek, maar eenmaal daar ging alles weer snel achteruit. Ik at, maar toch werd ik nog gedwongen via sonde gevoed. Aan de rest werd weinig aandacht besteed en ik voelde me zo depressief. Ik wilde maar één ding en dat was daar weg, maar dan werd bedreigd met een gedwongen opname. Ik zat dus muurvast en pas na 3,5 maand, na lange gesprekken samen met mijn ouders kon ik daar weg. Ik had er echter zo'n trauma opgelopen, dat het me heel lang gekost heeft hier bovenop te komen. Ik had vanaf toen ook enorm veel last van hevige paniekaanvallen. Mijn gewicht was ook nog zo laag dat het me belemmerde om een leven op te bouwen. Ik at wel, maar was er dag en nacht mee bezig. Alles moest ik onder controle hebben: het koken, de boodschappen, alles afwegen, calorieën tellen, enz. Daaruit bestond mijn leven.

Het keerpunt kwam er rond mijn 30e verjaardag: ik wilde niet meer overleven, maar weer leven, gelukkig zijn en mijn dromen waarmaken. Ik besepte dat ik mezelf dan ook niet langer moest wijsmaken dat ik hier alleen zou uitraken, maar dat ik de moeilijke weg moest nemen en dat was opnieuw in opname gaan. Met een bang hartje zette ik begin dit jaar de stap terug naar de afdeling eetstoornissen van de PK Alexianen Tienen. Het was kantje boordje of ik wel zou toegelaten worden met zo'n laag gewicht, maar gelukkig kreeg ik een kans. En deze heb ik dan ook van dag 1 gegrepen.

Ik werd wel heel nauw opgevolgd, meerdere malen per dag werden parameters gemeten, glucose geprikt (zelfs gedurende de nacht), standaard werd een boterham gegeten om de 3 uur enz. Ik verloor alle controle want heb zelfs 8 weken in een rolstoel gezeten. Dat was denk ik nog het zwaarste, volledig afhankelijk zijn van anderen. Na 3 weken had ik alweer dingen gegeten die ik misschien 15 jaar niet meer had gegeten. Er zijn nog momenten geweest dat ik wilde vluchten en naar huis wou, maar op die momenten besepte ik al snel dat het eigenlijk de eetstoornis was die weg wou.

Nu mijn 6 maanden voorbij zijn, kan ik maar één ding zeggen en dat is dat ik zo ontzettend blij ben dat ik heb doorgezet. Het is inderdaad een strijd die je zelf moet voeren maar op de afdeling krijg je zoveel steun. Alle begeleiders zijn super, ze behandelen jou als persoon en niet alleen als de eetstoornis. Gaat het even moeilijk, dan is er altijd iemand die klaarstaat om te luisteren.

6 maanden geleden had niemand durven dromen dat ik vandaag op dit punt zou staan, zelfs ik niet. Maar door de moeilijke momenten gaan heeft me sterker gemaakt. Ik ben nog niet op het einde en heb nog een stuk te gaan, maar als ik kijk hoeveel mooier mijn leven al is geworden, wil ik alleen maar verder vechten want ik beseft dat het alleen nog mooier kan worden. Ik ben 20 jaar van mijn leven kwijt

en dat kan ik niet veranderen, maar het is nooit te laat, hoe lang je ook een eetstoornis hebt of hoe diep je ook zit, om er iets aan te doen. En ik hoop dat iedereen die met deze rotziekte kampt, de kracht vindt de strijd aan te gaan want het is mogelijk, laat je nooit iets anders wijsmaken. Zolang je er zelf in gelooft.